

CÔ GIÁO... MẤT DẠY!

» Tác giả: **Đăng Ngọc**

Lia tập giáo án lên bàn cái phạch, chị dong một mạch ra vườn sau, thoát lên cây dừa xiêm. “*Bịch, bịch*”. Máy trái dừa bị văng xuống đất bởi bàn chân thô bạo của chị. Không ly, không muống, chị xoi chúng tại chỗ không quên thả cho tôi một trái:

- Táp đi mày!

Vỏ dừa bị chị bầm nhỏ, lia tứ tung đợi khô để lượm vô để làm môi cho lửa. Uống no, chị đứng đưa cái vồng kêu ọt ẹt vắt vèo qua hai cây xoài tượng, hát nhỏ nhỏ vài câu rồi làm một giấc tới chiều. Tập giấy án của chị đang như cơm thiêu, buồn hiu nằm chổng vơ trên bàn cho tới tối.

Tôi nhớ có lần khi còn nhỏ, chị bị rơi từ trên cây chôm chôm mật xuống đất cái bịch, chết giấc! Cả nhà mất hồn khiêng chị vào nhà... cấp cứu. Ôi thôi! Ở nơi lưng quần của chị lòi ra một mớ trái chôm chôm đã được lột vỏ, ruột trắng bóc, cơm dày cui. Ông em kế thấy vậy, liền cho vào miệng ngòm ngòm. Hồi đó, nhà nghèo nên trái cây trong vườn chỉ để bán chứ không cho ăn. Con cái muốn ăn thì phải ăn trộm giống như chị ấy vậy. Tỉnh lại, chị kể: Vì thấy trái chôm chôm chín đỏ ngon quá, định thò tay hái nhưng không ngờ đó là con rắn lửa có cái đầu màu đỏ đang cuộn mình lại bên trái chôm chôm. Khi thấy bị đụng, nó thè cái lưỡi ra như muốn đớp cho chị một phát làm cho chị hoảng kinh. Thế là chị buông hai tay...

Ngày tháng trôi qua, anh chị em, mỗi người một nơi. Ngôi nhà chỉ còn lại hai chị em. Có lần, tôi ôm bụng la làng trong khi chị cùng người bạn của mình rủ nhau đi Sài Gòn thăm bà con chơi mặc cho con em hu hu...

- Hôm qua, tao thấy nó ăn cả rổ xoài hột gà đó mày. Hèn chi hôm nay, nó đau bụng chứ gì?

Chị bạn Thu Thanh thao thao.

- Không phải đâu! Tại hôm trước, nó nhảy múa trong đêm diễn văn nghệ của trường quá cỡ nên nó mới đau. Nó đau bụng thì ít mà nhõng nhẽo xí cho nhiều. Em đi dép Lào trong ruột sinh của nó rồi chị ơi!

Chị nói xong, lấy chai dầu xanh thoa cho cô em út:

- Mày vừa phải thôi! Mấy năm nay sao mày không chịu đau? Mày chờ tao vừa xong chuồng thì đau bụng là sao? Tí nữa hết thôi. Để tao nói bà Chín Chiền xuống coi mày. Ngủ đi thì hết đau.

Trần an tôi, chị quyết định đi Sài Gòn cho được. Bốn giờ sáng, chị đập cửa nhà ông anh rể. Giao ca xong, chị tôi cùng bạn dong tuốt.

- Mày bị đau chỗ nào? Trời, bà nhỏ hết chỗ nói! Con nhỏ bị đau tái cả mặt mà cũng bỏ đi chơi được.

Chín hỏi hả bảo đưa em đi thay đồ rồi Chín chở đi bệnh viện bằng... xe đạp. Chiếc xe cũ kỹ, cà lịch, cà tang cũng đưa được hai chị em tới nơi. Chín dặn đưa em út cố gắng rên la cho nhiều vào để mấy người y tá và bác sĩ chú ý chứ không thì họ không đếm xỉa tới đâu. Một là đồng tiền đi trước. Hai là phải quen biết. Thời buổi này là vậy. "*Nước mắt nước mũi chảy ròn ròn như gì mà giả cái nổi gì!*". Tôi kêu thầm.

Sau một ngày vật vã, cái ruột dư được cắt ra bởi ông bác sĩ có khuôn mặt non choẹt mang bản hiệu: Bác sĩ Trần Lâm. Chị đi Sài Gòn về tá hỏa khi biết con em út bị đau ruột thừa trong cái đêm đó.

- Thiệt là hú hồn. Chút xíu nữa mày bẻ ruột là tao... ăn sao hết? Tao gỡ gắm bác sĩ cho mày rồi. Yên tâm. Ruột mày banh chành là tao... thanh toán hẳn.

- Trời hồi!

Té ra, anh bác sĩ non choẹt kia là bạn của chị. Những ngày nuôi tôi, chị vừa

ngáp, vừa trông em, vừa ôm xấp bài to dùng chấm chấm. Tôi thấy chị tôi phê cái chi mà đỏ chết. Tôi vừa ôm bụng vừa ngửa miệng:

- Học trò chỉ coi cái điểm. Đứa nào hơi đâu mà coi lời phê! Mấy bà cô dạy em, có ai phê nhiều như chị đâu chứ!

- Kệ tao! Lương tâm phê. Ngày tao đi học, lúc được phát bài, tao coi điểm rồi coi lời phê luôn. Ăn đi cho mập rồi về. Tao hết xí quách rồi. Đạp xe mỗi ngày ba chục cây số, hai chân tao như hai ống thổi lửa. Thức đêm nữa, xấu gái!

- Hư!

Bây giờ, tôi ôm cái theo xấu xí... làm quà kỷ niệm từ anh bạn bác sĩ của chị. Mọi tình của chị với anh bác sĩ non choẹt đó, có hay không, tôi chẳng biết nhưng hình như chị cũng... chai với đàn ông từ kiếp nào!

Một ngày đẹp trời, không thấy chị tôi ôm cặp nhưng thấy chị vẫn đạp xe ra đường. Rồi cũng một ngày đẹp trời, học trò đến nhà thăm cô giáo đông đen. Khi ấy, tôi sững sờ, rụng rời vì chị tôi... mất dạy.

- Hỏi làm gì! Không thích luôn cúi thì không dạy. Yên chí! Tao dư sức nuôi mày béo ú rồi... cân ký mày cho thằng nào đó tốt bụng chút xíu. Bây giờ, ăn tạm mì gói Trung Quốc đi! Chê nữa thì mai tao đào mấy bụi mì luộc ăn trừ cơm.

Có những người chủ quán hàng khô nho nhỏ ở xóm làng tới nhà nhờ tôi nhắn lại dùm:

- Nhắc chị ấy ngày mai mang cho thùng xì dầu loại một, hai kết nước ngọt cho chị nhé!

- Dạ.

Tôi dạ mà thấy... rụng thêm cái tay. Chị tôi chơi luôn cái nghề bỏ mồi trong khi mồi duyên của chị vẫn... ế nhề. Chị tôi có cái nghề khác là thế. Bỏ xì dầu, bỏ nước ngọt. Tôi ăn mãi mì tôm. Lâu lâu, hai chị em mới được tô bánh canh hay phở vì trúng số đề. Chị đánh số đề hên sui, may rủi như má.

Rồi cũng một ngày đẹp trời, mặt chị như trái sung. Chị ôm về nào nôi niu, xoang chảo... mọi thứ để bán... hột vịt lộn! Tôi lại tò mò hỏi. Chị xưng xĩa:

- Đồ khôn kiếp! Thằng cha đại úy xĩa tao "*mát dáy*" đồ mà dám làm ăn cái gì! Tức quá, tao mua vài trứng lộn đem ra đường ngồi bán chơi cho hấn biết tay.

Nhập cuộc với chị là một người bạn thân cùng lớp 12 năm nào. Mang tiếng đi bán hột vịt lộn chứ thật ra, hai bà đẩy cô em út ngồi bán.

- Mày đẹp gái! Ra ngồi đó thì mấy thằng đực rựa mới tới ăn hột vịt và thưởng thức dung nhan bà chằn của mày luôn! Hí hí hí...

Có đêm trời mưa mãi chẳng có ma nào tới, hột vịt lờ luộc phải mang về mấy chị em... nhậu thí cha. Chị rung đùi:

- Không gì sướng bằng thân tự tại. Nguyễn Trãi, Nguyễn Khuyến, Nguyễn Bình Khiêm về hưu chắc gì... sướng như lũ mình đây!

- Con quỷ! Coi chừng bay vốn!

Người bạn vừa nhâm nhi vừa đùa. Chị bỗng trầm tư:

- Vốn thì không sợ nhưng sát sanh là thất nhân. Tao nghe tiếng vịt con rên trong nồi khi nước sôi mà... rùng mình!

- Thôi đi mày! Làm tao ớn lạnh!

Được vài hôm, có mấy cậu chơi chơi tới quán hột vịt ăn rồi làm quen. Trong đó có anh chàng thợ vàng cũng bánh trai lắm. Anh ta ăn mà ăn.... ghi sô. Một năm đi đòi nợ mãi không xong, chị... rước luôn "của nợ" ấy về nhà mình khỏi mắc công đi đòi cho chắc.

Quán hột vịt lộn ấy biến mất. Người ta thấy chị ngồi cạo sườn xe đạp. Anh thợ vàng chuyển sang thợ sửa Honda, xe đạp. Có hôm xe khách đưa tới nhiều, người ta thấy hai vợ chồng chị thức đêm cạo sườn xe "*rột rột*".

"Rét"! . Tiếng xe máy thắng gấp dừng lại trước tủ thuốc lá và thằng nhóc ngồi sau nhanh tay quơ cái bình xăng chạy mất. Chị đứng trong quán, chạy ra, chống nạnh nhìn theo, chửi đồng:

- Hai thằng ngu! Lấy cấp thì lấy luôn bình hai lít cho nhiều chứ lấy bình một lít làm chi? Chúng mày cũng khôn ra phếch. Biết lựa quán xăng mà lấy hén. Tao bán xăng đủ lít chứ không ăn gian đâu. Yên tâm! Mà có chôm thì chôm luôn bình hai lít cho tao đóng quán khỏi thức khuya đêm nay có hơn không! Tao cảm ơn nhiều. Nhưng ngày mai, hai đứa mày cho tao gặp mặt là tao không hứa có nên chừa một cái răng cho chúng mày ăn cháo hay khôngggggg!!!

Anh chồng kể chuyện chị cho ông chủ đất cùng mấy người khách đợi sửa xe. Họ cười ngất.

Ông chủ nhà cho mượn miếng đất nhỏ. Hai vợ chồng che cái chòi vừa làm quán sửa xe vừa làm cái quán karaoke. Mỗi lần mưa xuống, bên kia đường nhìn qua, người ta kinh hãi khi thấy toàn "tổ chim lung lẳng" dưới mái quán. Miếng vải dầu trên đầu bị mục nên bị dột. Chị cột bao nylon hứng nước mưa.

- Nhìn cũng đẹp mắt đấy chứ? Mày có thấy nơi đâu như nơi này không! Thiên đường của cô giáo đấy!

- Quả là không!

- Kha kha kha...

Quay sang ông chồng đang lui cui phun sơn xe khách, chị chửi tiếp:

- Thằng chồng mắc toi. Đêm hồi hôm, cái giường sụn bà chè xuống mà hấn ngủ ngồi luôn, không thềm dậy cho tới sáng. Báo hại con vợ hứng nước mưa cả đêm cho hấn ngủ. Vậy mà hấn mê thấy con nào cứ hí hí cười, tao sùng gan để cho bịch nylon đầy nước rót bịch ướt đầu, hấn cũng khò khò... Đồ mắc dịch!

Tôi cười gằn bẻ cái ruột cắt luôn.

Tuy quán ọp ẹp của chị nghèo nhưng vẫn đông khách lắm.

Rồi cũng một ngày đẹp trời. Cái quán ọp ẹp ấy lại tấp nập học trò. Bar đêm, ngọn đèn trong quán cứ tắt sau đèn nhà thiên hạ. Chị thức soạn giáo án, chấm bài, viết lung tung gì đó. Chị đã trở lại bụi giảng với đồng lương bán công.

- Đi dạy học mà lương đâu chẳng thấy, em? Ăn canh mì tôm với xà lách hoai, chịu nổi không?

- Tiền lĩnh lương đóng tiền cho mấy đứa học trò nghèo mặt gần hết rồi, ông xã! Còn sống còn ăn. Còn tay còn làm. Lo gì!

Anh kể chuyện chị cho mấy người bạn quen thân. Họ lại cười ngất.

Rồi một ngày đẹp trời, cái quán sữa Honda mất tăm hai vợ chồng chị.

Rời khỏi quán ọp ẹp đó, chị đặt chân lên miền xứ lạnh. Bất đồng ngôn ngữ không bạn bè thân thuộc, chị lảm lý với công việc của mình thật buồn tẻ. Những tháng ngày đội nắng, đội mưa cùng những khuôn mặt thơ ngây nghịch ngợm của những cô cậu học trò cùng sự đấu tranh sống còn của những người bạn đồng nghiệp cũng không còn thời gian quay lại. Thời bạc cấp khôn khó nhưng đối với chị là một thời huy hoàng. Giờ đây, chị đành gọi nó lại mảnh đất quê hương.

Đặt chân ướt chân ráo tới miền đất hứa, chị phải tự thân kiếm ăn. Không ai có thể cuu mang những kẻ lười biếng mãi mãi huống gì là người hiếu động mà chịu ăn bám xã hội ư?

Chị không chưng diện hay sắm sửa gì cho mình mà chỉ gửi về Việt Nam viện trợ vì trong đầu chị lúc nào cũng có hai chữ “tội nghiệp”. Chị ghét cái gì gọi là “từ thiện” để lấy tiếng. “*Tại sao thằng cháu của mình nó không được mà mình không để giúp nó?*”. “*Thằng em rể bị bệnh viêm gan ba mà vẫn đi làm mướn để nuôi mấy đứa con nheo nhóc? Lũ cháu học giỏi mà phải nghỉ học vì không tiền đóng học phí?*”.

Sống ở đất Mỹ mặt dù mang tiếng làm ra tiền nhưng chán phèo. Thuế đóng quanh năm. Bill về nườm nượp. Nhiều khi nhìn bill về, chị... no luôn. Quanh năm cứ chui ra, chui vào cái xe rồi cái nhà kín mít, còn ăn uống càng ớn hơn vì chị cho là không có nhà hàng nào ở đây nấu ăn ngon cả. Cái gì cũng đông lạnh. Rau cỏ thì như bà già háp quắc quẹo. Chị ước gì có một bát canh

rau hay một tô cháo hến nơi quê nhà thì ngon biết mấy! Chị chép miệng "*Thôi khép cái miệng nhin vài bữa ăn cho lũ con cháu ở Việt Nam cho nó nhớ*". Chẳng giao du với ai và cũng chẳng đi đâu, chị dành thời gian rảnh rỗi của mình vào cái vi tính bằng những ngón tay lão luyện từ thời học sinh của mình "*chóc, chóc...*" và hững hờ gõ chữ phều ra. Chị gửi bài báo, báo.. từ chối. Chị gửi lên web, web không dám đăng. "*Không đúng quan điểm của web*". Vậy có khác nào "*Ở bầu thì tròn, ở ống thì dài*"? Chị cười ngất.

- Mới làm chủ một vài trang web mà “phát xít” như thế thì khi làm vua triều đình đó của ai chứ không phải của dân.

Hội người Việt tổ chức cuộc thi sắc phục dân tộc cho lũ trẻ mà chẳng hiểu gì là phong tục quê hương. Mấy đứa con của chị được trang phục theo xứ sở người Việt của mình, ai nhìn cũng tấm tắc. Chúng thật xinh xắn trong những chiếc áo dài, khăn đóng hay cái áo tứ thân, bộ bà ba mà chị mang từ Việt Nam qua. Chị chuẩn bị tâm lý cho các con rằng thắng thua cũng chỉ là cuộc vui chóng tàn. Tuy vậy, thói quen trách nhiệm, chị luyện tập các con thật kỹ từng cử chỉ dáng đi cho chúng. Những chuyện đó vốn đã là tài năng bẩm sinh của chị. Có điều: ngày trời tuyết lạnh khiếp, bọn trẻ thay vì mang guốc thì phải mang giày. Các con chị rớt trong đợt chung kết. Nhưng khi chị nhìn kết quả trên báo, chị giật mình: Những đứa trẻ được đoạt giải cũng mang... giày như các con chị. Chị cười một tràng dài... Không phê phán, không họ hàng, không tiền bạc trong các cuộc thi thì không phải là người Việt Nam. Chị thường đùa:

- Tao có ba cái sợ: Thứ nhất: Con khóc. Thứ hai: Con đòi. Thứ ba: Biết mà chẳng nói ra lời.

Những ngày chị bị đòi leo, không ai thấy chị ra đường. Miệng chị sưng húp. Những ngày ấy là những ngày "yên ảm" của gia đình. Chị bớt làm tình, làm tội ông chồng hay mắng con. Người không chửi đã thấy buồn. Người không nghe chửi cũng buồn thối cha!

Lâu lâu hít hà vài cái khi lia vào mồm một cái gì đó, chị gật gù:

- Nói đi rồi nói lại, nếu như không có cái xứ lạnh bỏ xừ này mình liệu có điều kiện giúp đỡ cho bà con, anh em mình ở Việt Nam hay không? Hay mình chỉ là một cô giáo quê mùa bị đi bởi mấy ông cấp trên chẳng có chút kinh nghiệm hay kiến thức gì, chẳng qua được thăng lên bởi những lý lịch tốt, có tham gia cách mạng, biết lấy tiền tệ làm lệ phí giao thông trong công

tác, lên ngạch và quan hệ xã giao. Ở xã hội nào, thời đại nào mà chẳng có những ngữ ấy. Cái miền đất hứa này, nó cũng có cái hay của nó chứ.

Tất cái máy vi tính, chị trở về thực tại: cho lũ nhóc ăn uống, tắm rửa xong chị ngắm nghía đám con mà thầm nghĩ "*biết đâu tại cái mảnh đất nơi xứ sở văn minh này, những đứa con của mình sẽ làm được những ước mơ mà mẹ chúng chưa làm được. Tre già măng mọc*".

Không thấy chị chạy ngược, chạy xuôi để gởi quà về Việt Nam nữa. Cũng không thấy chị nhắc tới “những người bạn tốt” ở quê nhà.

- Lão bà bà đang làm gì đó? Sao lâu quá không thấy gọi về?

Giọng của người đàn ông cất lên khi nghe tiếng “Hello” của chị.

- Làm đủ chuyện từng tưng tưng. Hôm nay, trúng mảnh hay sao mà dấn phang qua đây, cha nội?

- Thì lâu lâu cũng phang một cú mà. Không chửi nữa sao?

- Chửi thét thiên hạ nhàm nên đổi chiến thuật khác.

- Chiến thuật gì?

- Tất quách cái phen, đỡ tốn tiền, đỡ phun nước miếng, đỡ mõi miệng. Điện thoại Mỹ gọi về hoài chứ có thấy mấy thằng khốn nào gọi lại cho bà đâu! Hừm.

- Lão bà bà thông cảm. Ai cũng như lão bà bà, mấy anh em chắc... hết mẩn húp! Làm nhà nước có mấy đồng hà...

- Hừ! Ông xạo bà cô! Kẻ giàu bây giờ là những tay làm trong nhà nước đây. Tui chán lắm rồi. Hề nghe tiếng Việt kiêu là mấy ông bà cứ vác dác phay rình chặt, bóp cổ mà không hiểu gì bên nước ngoài, người lao động chân chính như chúng tui đây cày bừa như trâu. Không hiểu người thì sac mà đối xử với người cho tốt. Tui bị cả chục cú lừa nên bây giờ lòng tui như cục chai. Bây giờ, thấy ai, tui cũng... ghét!

- Bà chửi quá! Đẹp mà chửi quá thì háp, biết chưa? Tui khác à nhen, lão bà bà!

Trời! Ở Mỹ ai cũng trẻ đẹp ra, còn chị? Chị đã trở thành lão bà bà... hồi nào mà em út như tôi đây chẳng biết? Ai cũng gọi chị như thế, thành ra cái tên cúng cơm của chị cũng biến mất. Chị đã lạnh lòng với tất cả:

- Cuộc đời này, lòng tốt bằng tiền bạc đã trở thành nguyên nhân đưa người ta vào chốn tham lam và lợi dụng nhiều hơn tình người.

Rồi có một ngày, chị dọn nhà đi đâu mất. Không ai tìm ra chị, cô giáo mất dạy một thời xưa, trèo dừa, bỏ mối, bán vịt lộn, cạo sườn xe...

Ngày chị ra đi, chắc cũng là một ngày đẹp trời đối với chị nhưng không là một ngày ngày đẹp trời của tôi. Ngày ấy, trời hình như mưa...

Tháng 07/04/2008

Đăng Ngọc